

витата фортуна продължаватъ да подготвятъ окопитѣ за утрешния день, за утрешнитѣ жертви.

24 септемврий. Отъ студъ не може поне мигъ да се дрѣмне.

Цѣлото тѣло ме боли. Мозъкътъ е сжщо болезненъ, а мислитѣ ми сж като грухани въ кутелъ. Страшно и мжчително! Като никога, въ душата ми се е загнѣздилъ страхътъ, но отъ какво иде той и за какво, безсиленъ съмъ да разбера. Сърдцето ми се свива отъ време на време, изпразва кръвта си и замира. Може би, иде и моя редъ, да се прѣселя въ чертозитѣ на неведѣнието и страданията ми скоро ще се превършатъ. Азъ утре нѣма вече да страдамъ . . . Това утре не е късно, то иде страшно и известно. Часоветѣ се броятъ, тѣ сами се отмѣрватъ и отлитатъ въ вѣчността, само мразътъ и грохота отъ таранитѣ, съ страшна сила обхващатъ цѣлата позиция и искатъ да доизморятъ сливенци.

Напушамъ леговището си и почвамъ да се разтѣпквамъ за да се стопля. Азъ не искамъ да умра отъ студъ, по-добре изведнажъ граната да се блѣсне въ главата ми и да не усѣтя никакви страдания. Нали азъ вече се настрадахъ?

Новъ поривъ отъ вѣтъръ разпрѣсна къмъ осемъ часа облацитѣ и надъ кървавия Каймакъ-Чаланъ се проясни. Нѣкакво невиджано сияние освѣти върха на безаветната храбростъ и самоотверженото геройство . . . върха на страданията и славата. Студенъ мразовитъ вѣтъръ наново заобвива позициитѣ и съ по страшна сила завкоченява защитниците. А вражата артилерия още съ първитѣ проблѣсъци на разведреното небо надъ върха, почна ожесточено да сипе своитѣ смъртоносни снаряди, които въ нѣкаква безумна какафония дѣлбаятъ съ смъртоноснитѣ си жила въ душитѣ на изтощенитѣ борци.

Тя бие вече отъ три часа насамъ и сякашъ извика отъ земята мъглитѣ да обвиятъ върха. Къмъ 11 часа неприятелътъ подъ прикритието на мъглитѣ и стихийния артилерийски огънь се опита да настѣпи по позициитѣ на цѣлия Каймакъ-Чаланъ, но този дрѣзъкъ опитъ не избѣгна отъ будността на останалитѣ малцина полуживи борци, които при първия даденъ знакъ наизкач.